

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Pueri admirabilis amor paupertatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

gantq; singula, cernuntq; manicas insigni purpura rutilantes, aiuntq; ad eam: *Quis umquam crederet, domina Catharina, tanti pretij vestibus uti te voluisse? Ignorabant enim Christum cohonestasse sponsam suam. Testabatur hac familia, qua his interfuerat, itemq; sancta memoria magister Petrus, eius confessorius. Decubuit quandoq; S. Virgo, petijtq; ab eius matre eam inuisendi copiam quidã nobilis Baro, Ludovicus nomine. Erubuit verò familia quòd vir tantus ad eam in vili lectulo iacentẽ esset accessurus. Erat is lectulus stramineus, ad caput cervical exiguum: porro operimentum vetustum consumtum, ac nullius panẽ pretij. Sed Dominus IESVS, qui sua inopia sermorum voluntariam paupertatem maxime illustrem reddidit, non defuit sponsa sua. Cũ enim potens ille, & opulentus vir multis stipatus ad eam accessisset, videbatur ei lectulus illius aureo purpureo lectu operimento. Stupens igitur dixit famulis suis: *Hæc domina pauperes ab omnibus putantur: nam sepe ob res necessarias emendas, pecuniam mutuo accipiunt. Prestaret, illas tanti pretij purpuram, tantumq; apparatus, quem illic vidimus, distrabere, quam premi inopia.* Ita nimirum Deus pauperulæ suæ inopiam vel honestare voluit, vel occultare, vt noua corona patientiæ ornaretur; dum Virgo vidua, in vili lectulo, immò stramine decumbens, in purpura iacere putaretur; & medulla humilitatis, pro superba habita, magis humiliaretur. Siquidem inter alias virtutes, quarum celebri opinione apud omnes mirificè redolebat, erga domesticos, & qui eam iniuria afficerent, S. Virgo egregiam semper animi patientiã declarabat. Accuratè enim secum perpendit, si quid à nobis bene gestum sit, id facile redigi in nihilum, si sit animus patientia destitutus. Vt igitur solent odores, tum latius spargi, cùm commouentur: ita hæc S. Virgo, iniurijs, & persecutionibus infestata, præcipuam exhibebat patientiam: haud aliter quàm qui eam accessisset beneficio, diligens eos, à quibus offensa fuisset. Verùm autem vera quis sit humilitate pradius, tum potest intelligi, si placidè ferat iniuriam. Hæc humilitas à Deo etiam in hac vita fuit exaltata; in qua etiam patuit, quàm magna sit vilis vestimenti, & exigui lectuli voluntariè pauperum, in oculis Dei, pulchritudo; quidque in altera vita sperandum sit ijs, qui futura ita nõrunt sperare, vt præsentia possint spernere. Si enim tantus honor est belli, quanta erit gloria triumphi?*

XV.

Sed à puero quoq; discamus contentum pecuniarum. Nam

VL

ut etiam viri ab hac aetate audirent, picem tutius tangi, quam monetam, complures de puero Toraltano scriptores meminerunt, praesertim autem Meyerus, in Annalibus Flandricis. Oppidum est quoddam Flandriae, Thorouth dictum. In eo, circa Annum Servatoris 1220. puer fuit, Achas nomine; honestis pariter & copiosis parentibus ortus; aetate quintum annum nondum excedebat, prudentia autem atque pietate, etiam quemvis ex adultioribus superabat. Nisi membrorum, & totius corporis exilitatem vidisses, puerum esse negasses, tanta erat in eo morum dignitas. Oculos incedentis modestia deorsum flecebat; manus sursum tollebat pietas orantis; pedes ambulantis matura gravitas, linguam loquentis ipsa Suada regebat; denique in toto vultu gratiae videbantur habitare. Hic tantillus puer, quam primum in aspectum venit Fratrum minorum, coepit igniculos persentiscere, Ordinis eius, quae possent, imitandi. Quare non desijt ante parentes precibus, lachrymis, gemitu fatigare, quam ab eis obtineret, ut simili amictu vestiretur. Annuerunt illi tandem, & puerile desiderium esse existimantes, cum tempore, putauerunt abiturum. Verum longe aliter res accidit. Nam cum tempore desiderium crevit, immo & studium. Quod parentes, & vicini manifestis argumentis cognouerunt. Coepit enim Achas non iam habitum tantum, sed etiam reliquos eorum Religiosorum mores consuetudinesque ad amissum observare. Itaque & cucullatus procedebat, & nudis pedibus, quamvis frigus esset, & lumbos nodoso duroque fune stringebat. Sed, ante omnia, argentum & aurum maximopere fugiebat tangere. Diebus sollennibus, vicinorum pueros undique, in plateis conuocabat, inque eorum medio sedens, concionabatur, moresque singulorum examinabat accuratissimè; si distorti essent, si pertinaces, si superbi, nimisque vestibus culti, aut inuerecundi, arguebat eos, propositis inferorum supplicij: si modesti, si ad pietatem proni, caelestem illis gloriam promittebat. Quin & orare docebat ignorantes, atque crucem formare, genuaque ad Deiparam salutandam fletere. Dum haec talia publicè gereret, non raro ipsi quoque senes cum filijs suis confluxerunt ad illum, mirificeque verbis & factis illius delectabantur. Quin adeo censuit officij sui esse, vbi que causam Dei agere, ut ausus sit ipsos quo-

Meyer. in Annal. Flandr. An. 1220. Thom. Cantipr. lib. 2. Apum. c. 28. §. 2. Molan. in natal. SS. Belgij, die 11. Iunij.

que suos parentes monere, si quando viderentur delinquere. Nam & patri temerè iuranti, aut iusto plus bibenti, aliudè indecentè quiddam admittenti flens dicebat: *Pater charissime, numquid Presbyter noster, in Ecclesia dicit, quia qui talia agunt regnum Dei non possidebunt?* Matri, quodam festo die, cum Sidonium in morem vestes ostroque auroque rigentes gestaret, in templo, coram confidentibus, mœrens, & suspirijs intermixtis dixit: *Intuere, mater, intuere, & videas Dominum nostrum IESVM Christum nudum in cruce pendentem, Sanguine rubricatum, & tu te in contumeliam eius vestibus scarleticis adornasti? Cave, mater, cave charissima, ne pro rubore vestium pœnas ignis infernalis incurras.* Hæc paruulus Franciscanus: nec sine fructu. Mater enim quàm primùm domum redijt, purpuram abiecit, neque ampliùs, vt eam resumeret, potuit induci. Hunc paupertatis amorem non tantùm in suis, & maternis vestibus ostendit, sed maximè omnium in pecuniarum detestatione. Diuenterant aliquando in paternam domum quidam Negotiatores. Ibi viderunt pusionem cucullatum, nihil leue, aut puerile, tractantem. Mirati in aliena ætate maturitatem, parentes eius in, terrogârunt, quid rei id esset? Aiunt parentes, vnico alloquio Fratrum minorum, puerum ita captum esse amore Ordinis illius æmulandi, vt ex eo tempore, numquã destiterit facere, quæ ab illis fieri animaduertisset. Quin adeò in eo vitæ instituto tenacem, vt pecuniam magis horreret, quàm anguem attingere. Quod postquam iocosi hospites intellexerunt, nummum, clam puero, poculo, ex quo bibebant, indidère; idque, quod vini in fundo supererat, iusère puerum ebibere. Paret ille, sed exhausto vino, nummum reperit. Ibi, quasi cacodæmonem ipsum reperisset, ita horrendis modis cœpit exclamare, proiectoque in terram vase, oculos & manus in cælum tendens, atque vberrimè lachrymans dixit: *Tu nosti, Deus omnipotens, quòd inscius Ordinem meum violauit.* Optarem pari dolore affici multos, qui scientes volentesque ordinem suum violauerunt! Nam cum dicto Achas toto vultu expalluit, omnibusque membris cœpit contremiscere; ac mox quasi ex tempore moriturus, redeunte sanguine copioso, tota rursus facie denigratus est. Territi sunt hospites, expauerunt parentes; Pater properè acciuit sacerdotem, qui puero absoluto manum imponens,

ponens, dolorem mitigavit. Tantus erat horror pecuniæ tangendæ. Sed non ita diu postea superuixit: nondum enim expleto ætatis septennio, consummatus in breui explevit tempora multa: placita enim erat Deo anima illius. *Raptus est, ne malitia mutaret intellectum ipsius, aut ne fictio deciperet animam eius.* Eo sanctissime defuncto, tunica, qua ægrotantis corpus tegebatur, repente disparuit, à nullo postea vniquam visa; quippe quam Angeli cum anima illius Deo præsentauerunt. Inter alia mira, quæ mortem eius sunt secuta, fuit, quòd parentes eius ita commoti sint filij exemplo, vt & ipsi, spreto rebus omnibus, mundo nuncium remiserint, & pater quidem in Ordinem Dominicanorum, mater autem Cisterciensium, vno tempore, intrantes docuerint, virtutem non tantum à parentibus in filios, sed etiam à filiis in parentes posse propagari.

Prætermittis alijs numero carentibus, agmen claudant, qui sanguine regio, ætate iuuenili, virtute plus quàm heroica admodum clari, meritò alios rapere possunt ad imitationem, contemptumque diuitiarum, & amorem paupertatis. Mechtildis filia regis Scotiae quatuor fratres numeravit, è quibus vnus Dux, alter Comes, tertius Archiepiscopus, omnes diuitijs abundantes, quibus tamen inopiam sponte anteposuerunt. Nam Dux, Christi imitandi amore, vxore relicta, spretoque Mundi illecebris, pauperimus exulauit. Comes sæculari pompæ vitam eremiticam prætulit. Archiepiscopus, deposita mitra, atque regimine abdicato, in religionem Cisterciensem se abdidit, omnes pauperiem, quam alij fugiunt, sectantes. Quartus superfuit, natu minimus, nomine Alexander, sedecim annorum adolescens, hunc pater sceptro destinavit, regni que fecit successorem. Virgo viginti tunc annorum erat Mechtildis sorore eius, quæ fratrem ita est affata. *Alexander, frater charissime, quid nunc ages? Fratres tui maiores natus mundum terramque deseruerunt, vt calum acquirerent: regnum spreuerunt mortale, vt regna perpetua possiderent. Tibi ergo soli regnum relictum est, pro quo es & caelestem gloriam, & animam perditurus.* Bona indoles non indiget multis verbis. Dictum igitur hoc vnicum ita Alexandro adolescenti altè in pectus descendit, vt totus in lachrymas resolutus, videretur vtique pluris facere regni caelestis, quàm terreni iacturam. Neque distulit deliberationem, sed cum

Sap. 4.

XVI.

Bapt. Fulgof.
lib. 4. c. 4. &
Thom. Cantiprat. lib. 2.
Apum. c. 10.
§. 3. & seqq.

Bb 2

gemitu